

BKS/bTK-133-4/17

2017-01-12
32 738
Bar

13/17

KRAJOWE
Stowarzyszenie Byłych Żołnierzy Wojsk Kolejowych

KRAJOWE STOWARZYSZENIE
BYŁYCH ŻOŁNIERZY WOJSK KOLEJOWYCH
ZARZĄD GŁÓWNY
ul. Tadeusza Kościuszki 5, 23-420 Tarnobrzeg
REGON: 650112572

Przewodniczący
Komisji
Praw Człowieka, Praworządności i
Petycji
Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

SO- 98/16

Petycja dotyczy nietolerancji podmiotów posiadających uprawnienia ustawodawcze jak i legislacyjne wobec niewolniczej zasadniczej służby wojskowej w wojskach kolejowych w okresie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wynikającej z art 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Krajowe Stowarzyszenie Byłych Żołnierzy Wojsk Kolejowych, reprezentowane przez: Prezesa Zarządu Głównego- Jana Hass, Sekretarza Generalnego ZG – Andrzeja Mikulskiego, członka ZG i czł. Prezydium – Edwarda Śnihur, posiadając osobowość prawną na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie XII Wydział Gospodarczy, Nr. Wpisu 1 z dnia 21 czerwca 2001 r Nr. KRS 14695 oraz statutu, działając w imieniu zrzeszonych i niezrzeszonych byłych żołnierzy wojsk kolejowych od 1993 r czynią starania o uzyskanie zadośćuczynienie za niewolniczą niejednokrotnie katorżniczą służbę nie mającą nic wspólnego z obronnością kraju ani zabezpieczeniem militarnym, wbrew Konstytucji z dnia 22 lipca 1952 r. oraz Ustawy dnia 4 lutego 1950 r /Dz.U. 1950 Nr 6 poz.46/ i Ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r / Dz.U. Nr 14 poz 75/ o powszechnym obowiązku wojskowym.

W intencji stowarzyszenia jest by byłych żołnierzy 3 batalionu kolejowego /1951-1957/, byłych żołnierzy 2 pułku kolejowego / 1957 1959/ oraz I Brygady wojsk kolejowych od 1960 r do 1982 r w myśl art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wprowadzając zmiany w Ustawie z dnia 2 września 1994 r dająca uprawnienia byłym żołnierzom korpusu górniczego i batalionom budowlanym, objęcie byłych żołnierzy wojsk kolejowych.

Ustawa z dnia 2 września 1994 r /Dz.U. 01 Nr 60 poz.622 ze zm. NR. 89 poz. 968 I Nr 154 poz. 1788/ dająca uprawnienia byłym żołnierzom górnikom zatrudnionych w kopalniach węgla kamiennego, kamieniołomach, zakładach wydobywania rud uranu i batalionów budowlanych nie obejmuje byłych żołnierzy 3 Batalionu kolejowego /1951-1957/ oraz 2 Pułku Kolejowego /1957-1959/, pomimo, że powoływani byli na podstawie tej samej Ustawy z 4 lutego 1950 r o powszechnym obowiązku wojskowym. Powoływani na tych samych zasadach, zadania nie mające nic wspólnego z obronnością kraju, wykonywali w takich samych okolicznościach, niejednokrotnie w gorszych warunkach. Objęcie w/w ustawą byłych żołnierzy I Brygady Wojsk Kolejowych, brygady powołanej Uchwałą Nr 411 Rady Ministrów z dnia 6 października 1959 r a powoływanych w myśl Ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r o powszechnym obowiązku wojskowym. Powołana brygada nie zgodna z Konstytucją PRL-u z dnia 22 lipca 1952 r, nie zgodna z Ustawą o powołaniu, wbrew podpisanej Konwencji Genewskiej Nr 29 o pracy przymusowej lub obowiązkowej oraz Konwencji Nr 105 przyjętej w Genewie dnia 25 czerwca 1957 r przez Konferencje Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Uzasadnienie

Zapoczątkowane wojska kolejowe na styl radziecki przez Ministra Obrony Narodowej Konstantego Rokossowskiego Marszałka Polski „oficer radziecki w polskim mundurze” Rozkazem Nr. 0044 z dnia 17 maja 1951 r 3 Batalion z Darłowa przeformował na batalion kolejowy przenosząc go do Pikulic k/Przemyśla. Zadaniem batalionu było w szczególności budowa magistrali

kolejowej Śląsk – Medyka dla kontyngentu węglowego. W 1957 r batalion ten w połączeniu z 5 batalionem z Wrześni utworzono 2 Pułk Kolejowy jako Jednostkę Wojskową Nr 1523 w Bakończycach obecnie dzielnica Przemyśla do zadań którego należało m.in. budowa 40 kilometrowej kolejki wąskotorowej w Bieszczadach, mostu kolejowego na Wiśle w Nagnojowie. Pobór odbywał się na podstawie Ustawy z dnia 4 lutego 1950 r /Dz.U. 1950 Nr 6 poz.46/o powszechnym obowiązku wojskowym w ramach zasadniczej służby wojskowej. Na podstawie tej samej ustawy w ramach zasadniczej służby wojskowej powoływano do batalionów budowlanych, wykonujący zadania przy budowie i modernizacji lotnisk wojskowych oraz do korpusu górniczego w ramach służby zastępczej. Służbę żołnierzy korpusu górniczego już w 1994 r. uznano jako represję polityczną a od 2001 r również żołnierzy batalionów budowlanych których objęto Ustawą z dnia 2 Września 1994. Pomimo podejmowanych czynności przez ówczesne Stowarzyszenie Byłych Żołnierzy 2 Pułku Kolejowego, formacja ta nie uzyskała akceptacji.

W dniu 23 czerwca 1958 r ówczesny Przewodniczący Rady Państwa Aleksander Zawadzki działając w imieniu Polski Rzeczpospolitej Ludowej podpisuje z jednoczesnym ratyfikowaniem Konwencję Nr 29 przyjętej w Genewie dnia 28 marca 1930 r dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej ogłoszonej w Dz.U. 59.20.122 z dnia 23 marca 1959 r. Również w dniu 25 czerwca 1958 r podpisano przejętą w Genewie Konwencję Nr 105 przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy /Dz.U. 59.39.240/ z dnia 14 lipca 1959 r o zniesieniu pracy przymusowej. W artykule I tej konwencji, która określa, że:

Każdy Członek Międzynarodowej Organizacji Pracy, który ratyfikuje niniejszą konwencję, zobowiązuje się znieść pracę przymusową lub obowiązkową i nie korzystać z niej pod jakąkolwiek postacią:

- a) jako środka nacisku lub wychowania politycznego albo jako sankcji w stosunku do osób mających lub wypowiadających pewne poglądy polityczne albo manifestujących opozycję ideologiczną wobec ustalonego ustroju politycznego, społecznego lub gospodarczego;
- b) jako metody mobilizowania albo wykorzystania siły roboczej dla celów rozwoju gospodarczego;
- c) jako środka dyscypliny pracy;
- d) jako kary za udział w strajkach;
- e) jako środka dyskryminacji rasowej, społecznej narodowej lub religijnej.

Podpisane konwencje doprowadziły do zmiany Ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym na Ustawę z dnia 30 stycznia 1959 r znosząc służbę zastępczą a 2 Pułk Kolejowy tj. Jednostkę Wojskową 1523 przeniesiono do Inowrocławia jako pułk szkoleniowy. Ustawa z dnia 30 stycznia 1959 r o powszechnym obowiązku wojskowym określa m.in.: art. 1 pkt. 1 cyt. „Siły Zbrojne Polskiej Rzeczpospolitej Ludowej stoją na straży suwerenności i niepodległości Narodu Polskiego” w art 1 pkt. 2 cyt. „ Służba wojskowa jest zaszczytnym obowiązkiem patriotycznym obywateli Polskiej Rzeczpospolitej Ludowej”, art. 3 pkt. 1 cyt. „podstawa uzupełnienia Sił Zbrojnych jest powszechny obowiązek wojskowy”, w punkcie 2 tego art. Jest mowa, że cyt. „ Uzupełnienie Sił Zbrojnych w granicach kontyngentu ustalonego przez Radę Ministrów i administrowanie rezerwami osobowymi Sił Zbrojnych należy do zakresu Ministerstwa Obrony Narodowej”.

Ustawa ta nie przewiduje służby zastępczej, która została zniesiona po podpisaniu konwencji o pracy przymusowej lub obowiązkowej oraz konwencji o zniesieniu pracy przymusowej. Pomimo podpisanych konwencji Rada Ministrów wydaje Uchwałę Nr 411 (tajna, niepublikowana) z dnia 6 października 1959 r o powołaniu I Brygady Wojsk Kolejowych z przeznaczeniem do praktycznego szkolenia na obiektach Ministerstwa Komunikacji, podpisanej przez Prezesa Rady Ministrów Józefa Cyrankiewicza, członka KC PZPR. Realizując wytyczne wydanej uchwały Minister Obrony Narodowej wydał Rozkaz Nr. 011/Org z dnia 8.12.1959 r w celu formowanie tej brygady w skład której wchodzi jednostki wojskowe Nr. 1035 i 1039 z Przemyśla, rozkazu podpisanego przez Gen. Broni Mariana Spychalskiego i Szefa Sztabu Generalnego Gen. Broni Jerzego Bordziłowskiego.

W myśl tej uchwały brygada w całości finansowana z budżetu Ministerstwa Komunikacji, powoływani do służby żołnierze pomimo, że podlegali w zakresie dyscypliny pod Ministerstwo

Obrony Narodowej, natomiast pod względem pracy pod pracowników PKP. Już po okresie unitarnym i zaprzysiężeniu żołnierze wywożeni na zgrupowania przygotowane przez pracowników PKP, gdzie przez okres do 18 miesięcy w dwuletniej służbie realizowali narzucane normy przy wymianie podkładów, szyn itp. Zadania wykonywano ręcznie na szlakach kolejowych podczas ruchu pociągów z narażeniem życia i zdrowia, bez względu na warunki atmosferyczne przy skromnych racjach żywieniowych nie otrzymując za to wynagrodzenia. Powołany do służby w tej brygadzie żołnierz nie miał możliwości się szkolić ani sposobić w obronie ojczyzny bowiem został sprzedany jako tania siła robocza.

Z dokumentów stowarzyszenie wynika jednoznacznie, że na terenie kraju w okresie istnienia tej brygady utworzonych było ponad 40 zgrupowań w których przy obsadach batalionowych po około 300 żołnierzy w jednym zgrupowaniu było realizować zadania. Pobór do tej brygady nie odbywał się na ogólnych zasadach, powoływano z określonych grup społecznych na podstawie selekcji w których Wojskowe Komendy Uzupełnień kierowały się stroną moralno-polityczną poborowego i jego rodziny, przeważały powiązanie z klerem i krajami kapitalistycznymi oraz fizyczne przygotowanie do ciężkiej roboty. Zadania wykonywane przez powoływanych do służby żołnierzy nie były uregulowane żadnymi zasadami wykorzystywania jednostek wojskowych na rzecz gospodarki narodowej. Ustawa o powszechnym obowiązku wojskowym stanowiła pewny rodzaj przykrywkę, bowiem zupełnie inny cel miała wydana Uchwała RM tworząc I Brygadę Wojsk Kolejowych. Powoływanie do służby na podstawie Ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym której celem było stać na straży suwerenności i niepodległości narodu a kierowanie żołnierzy do pracy było sprzeczne z tą ustawą. Uchwała Nr 411 RM utraciła moc po wprowadzeniu Uchwały Nr 54/82 Rady Ministrów z dnia 13 marca 1982 r o wykorzystywania jednostek wojskowych na rzecz gospodarki narodowej.

Działania rządów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej doprowadziły do zniewolenia około 20 tys. powoływanych do służby żołnierzy, miało to charakter polityczny, doprowadziło to do pogwałcenia godności obywatela, zbezczeszczenia noszonego munduru. Największą krzywdę jaką może człowiekowi wyrządzić drugi człowiek są morale, to deptanie ludzkiej godności i traktowania innej osoby jako gorszy sort, takie postępowanie państwa w stosunku do Naszego stowarzyszenia jako fundamentalne i aroganckie poniżanie wobec innych. Takiego poniżenie doznaliśmy jako żołnierze w okresie PRL-u. Czyniąc starania składane były interpelacje poselskie przez parlamentarzystów różnych opcji politycznych jednak w obecnym układzie politycznym nie uzyskał akceptacji pomimo podjętej Uchwały Sejmu z dnia 18 czerwca 1998 r (M.P. 1998 Nr.20 poz. 287) o potępieniu totalitaryzmu komunistycznego. W skutek katorżniczej służby podczas której broń zamieniono na narzędzia pracy, wykonując robotę w różnych warunkach atmosferycznych, wysokie narzucane normy pod groźbą kar za ich nie wykonywanie wielu z tych żołnierzy straciło zdrowie., wielu z nich w skutek utraconego zdrowia odeszło z pośród żyjących a wielu z żyjących borykając się ze zdrowiem nie posiada środków na leczenie, jest w dalszym ciągu nie dostrzegane przez obecne ugrupowania polityczne. Dlatego Ustawa z dnia 2 września 1994 r dająca uprawnienia byłym żołnierzom korpusu górniczego i batalionów budowlanych w myśl art 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymaga regulacji bowiem wszyscy mają prawo do równego traktowania i nikt nie może być dyskryminowany z jakichkolwiek przyczyn.

Na dowód tego w załączeniu przedkładam wspomniana Uchwałę Nr 411 Rady Ministrów oraz Rozkaz Ministra Obrony Narodowej Nr 011/Org.

Zał. Nr. 1/ Uchwała 411
Nr. 2/ Rozkaz Nr 011/Org

PREZES ZARZĄDU GŁÓWNEGO
Krajowego Stowarzyszenia Byłych
Żołnierzy Wojsk Kolejowych

Jan Hoss

Tarnogród dnia 28.12.2016 r.

KRAJOWE STOWARZYSZENIE
BYŁYCH ŻOŁNIERZY WOJSK KOLEJOWYCH
ZARZĄD GŁÓWNY
ul. Tadeusza Kościuszki 3, 23-420 Tarnogród
NIP 792-19-22-040, REGON: 650112572
tel. 667 267 188